

Проникливість

Проповідь Андреаса Дура

Субота, 15 жовтня 2011 року

На цьому тижні ми мали деякі досвіди, і я молюся про те, щоб наше заняття могло заохотити тих, хто прагне стати християнськими лідерами.

Сьогодні темою для дослідження буде проникливість — що це таке і як її отримати. Як можна досягти такої проникливості, щоб бачити усе чітко і ясно? Для християнського лідера дуже важливо мати це вміння, тому що без нього він не може бути лідером. Якщо усе для вас виглядає як безлад і замішання, як ви зможете вести інших? Ісус сказав, що сліпий чоловік не може вести сліпого (див. *Луки 6:39*).

В основі проникливості лежать три принципи, ми хочемо докладно розглянути їх під час нашого заняття.

Християнський лідер — це той, хто бачить більше, бачить даліше і бачить скоріше. Я не маю на увазі, що лідер прагне бути вищим за інших завдяки тому, що він бачить більше, даліше і скоріше. Справжні лідери не порівнюють себе з іншими.

Християнські лідери прагнуть вдосконалити своє вміння, щоб краще служити іншим. Вони ніколи не будуть задоволені своїм станом. Вони прагнуть бачити більше, ніж раніше, бачити даліше і бачити скоріше. Ця

відмінність характерна для християнського лідера.

В якості прикладу такої проникливості ми розглянемо Неємію. В минулому ми вже вивчали цей приклад, ви знайомі з його історією, але сьогодні ми дослідимо його в світлі нашої теми — проникливості.

Чи справді Неємія бачив більше, даліше і скоріше?

Давайте почнемо з початку книжки Неємії і розглянемо його історію. «Слова Неємії, Гахаліїного сина: І сталося в місяці кіслеві двадцятого року, і був я в замку Шушан» (*Неємії 1:1*).

Неємія був чашником персидського царя. В той час Персія була світовою державою. Це була непереможна всесвітня влада, а не просто одна з світових держав. Всі інші країни підкорилися їй. Цар цього народу був правителем світу. Його слово було законом, і коли він видавав закон, ніхто в його великому царстві не міг змінити його.

Неємія був чашником царя. Займати положення чашника в такого царя означало, що він не був просто кухарем. Це було відповідальне завдання, яке свідчило про довіру царя. Чашник мав бути надійним чоловіком, тому що від нього залежала безпека царя. Він повинен був мати організаційний талант і вміння розподіляти завдання інших.

Цар такої держави як Персія не вибрав би виконувати завдання чашника людину похилого віку. Ми можемо бути впевнені, що для цього він знайшов найкращу людину в усьому царстві. Таким чином цар був дуже обережним і докладним, вибираючи Неємію. Він міг зробити це особисто або через людей, яким довіряв.

Неємія мав бути здібною людиною. Могутній цар побачив в ньому таланти, які міг використати для свого царства. Але Неємія був також юдеєм — не тільки по народженню і

національності, але також в серці. Всім серцем він переживав за справу Божу. Думками він був зі своїм народом, він роздумував про ціль Ізраїля як народу. Він прагнув, щоб справа Божа просувалася.

Одного дня, коли Неємія отримав вістку з Юдеї про труднощі, які переживає його народ, про їхні спроби відбудувати місто, він дуже засмутився. «І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і був у жалобі кілька днів, і постив, і молився перед лицем Небесного Бога» (Неемії 1:4).

Якщо читати цю молитву, можна побачити її подібність на молитву Даниїла. Даниїл також молився і визнавав гріхи своїх батьків, тому що ясно розумів причину жалюгідного стану свого народу.

Неємія молився: «Пам'ятай же те слово, що Ти наказав був Мойсеєві, Своему рабові, говорячи: як ви спроневіряться, Я розпорошу вас поміж народами! Та коли навернетесь до Мене, і будете дотримувати заповіді Мої й виконувати їх, то якщо будуть ваші вигнанці на краю небес, то й звідти позбираю їх, і приведу до того місця, яке Я вибрав, щоб там перебувало Ім'я Моє!» (Неемії 1:8, 9). Ви бачите, що ця молитва дуже подібна на молитву Даниїла.

Молитва віруючого християнина — це не просто перелік бажань, який опускають в поштову скриньку Бога і потім забувають. Коли моляться справжні християни, вони готові також відповісти на власні молитви. Вони виконують власні молитви і роблять це усіма силами.

Так мислив Неємія. Його молитви були не просто списком бажань, про які він потім забував. Він бачив себе частиною цієї молитви. Це висловлено в 11-му вірші. «І дай же сьогодні успіху Своему рабові, і дай знайти милосердя перед оцим мужем! Молю Тебе, Господи, нехай же буде ухо Твоє чутке до молитви Твогого раба та до молитви Твоїх рабів, що прагнуть боятися Ймення Твого! І дай же сьогодні успіху Своему рабові, і дай знайти милосердя перед оцим мужем! А я був чашником царевим» (Неемії 1:11).

«Даруй мені милість в очах цього чоловіка — цього могутнього чоловіка».

Неємія мав план, і його молитва показала, що він сам був частиною цього плану. «Господи, я прошу за Твою справу. Ось я. Пошли мене». Це була його молитва. Він був готовий відправитися в Юдею і всі свої здібності присвятити справі свого народу. Його не задовольняла побудова власної кар'єри при персидському дворі. Ні! Він хотів бути зі своїм народом. Це було в його серці.

Тому він просив Бога відкрити шлях, щоб іти в Юдею, а для цього отримати милість в очах царя. Неємія розумів, що не може все залишити і просто іти. В той час Юдея була провінцією Персидського царства, а значить під владою царя. Неємія служив при дворі і не міг просто залишити царя, не підготувавши усе для цього. Необхідно було добре все спланувати. Він мав робити свою частину роботи, але як йому пояснити це царю? З впевненістю можна сказати, що він кожного дня молився за мудрість і можливість зробити це.

Наблизитись до царя було не так просто, тому що цар — це не та особа, до якої ви можете зайти в будь-який момент і порозмовляти. Царі звертаються з питаннями до своїх підлеглих, коли забажають. Але підлеглі повинні чекати, коли царі будуть готові до їхніх питань.

Історія далі розповідає, як Неємія отримав можливість поговорити з царем. Давайте прочитаємо наперед, щоб побачити, як Неємія бачив далі. Ми говорили про три елемента. Християнський лідер бачить більше, далі і скоріше.

Ми прочитаємо про те, як діяв Неємія, коли прибув у Єрусалим: «І встав я вночі, я та трохи людей зо мною, і не розповів я нікому, що Бог мій дав до мого серця зробити для Єрусалиму. А худоби не було зо мною, окрім тієї худоби, що я нею їздив. І вийшов я Долинною брамою вночі, і пішов до джерела Таннін, і до брами Смітникової. І я докладно оглянув мури Єрусалиму, що були поруйновані, а брами його були попалені огнем. І перейшов я до Джерельної брами та до царського ставу, та там не було місця для переходу худоби, що була підо мною. І йшов я долиною вночі, і докладно оглядав мура. Потім я вернувся, і ввійшов Долинною брамою, і вернувся. А заступники не знали, куди я пішов та

що я роблю, а юдеям, і священникам, і шляхті, і заступникам, і решті тих, що робили працю, я доти нічого не розповідав» (*Неемії 2:12—16*).

Неемія отримав глибоке розуміння ситуації. Він бачив більше, ніж інші. Більшість працівників були зосереджені лише на своїй роботі в будівництві, і ніщо інше їх не цікавило. Вони вважали, що достатньо зайняті своїми обов'язками.

Але вночі, коли всі спали, Неемія вийшов, щоб отримати повну картину усього проекту. Тобто він бачив більше. Але він бачив більше не тому, що мав природну інтуїцію. Він активно діяв і збирав інформацію для того, щоб бачити більше.

Давайте розглянемо наступний момент, який бачать християнські лідери. Вони заздалегідь бачать наближення труднощів. Вони бачать далі, бачать те, що станеться в майбутньому. Вони можуть побачити майбутню небезпеку. Неемія мав цю здібність, і ми можемо прочитати з *Неемії 2* про можливість говорити з царем щодо своїх тривог.

«І сказав мені цар (а цариця сиділа при ньому): Скільки часу буде дорога твоя, і коли ти повернешся? І сподобалось це цареві, і він послав мене, а я призначив йому час. І сказав я цареві: Якщо це цареві вгодне, нехай дадуть мені листи до намісників Заріччя, щоб провадили мене, аж поки не прийду до Юдеї, і листа до Асафа, дозорця царового лісу, щоб дав мені дерева на брусья для замкових брам, що належать до Божого дому, і для міського муру, і для дому, що до нього ввійду. І дав мені цар в міру того, як добра була Божа рука надо мною. І прибув я до намісників Заріччя, і дав їм цареві листи. А цар послав зо мною зверхників війська та верхівців» (*Неемії 2:6—9*).

Можна побачити, що Неемія був передбачливим. Він знав, що йому знадобиться, і попросив листи до намісників. Перед тим, як відправитися в дорогу, він спланував усе наперед, крок за кроком, від початку до кінця.

Подумайте, що би сталося, якщо би він був вже в дорозі, але згадав, що забув взяти листи царя до намісників, які дозволили б йому отримати дерево з царських лісів! Він мусив би послати когось назад за листами. Пізніше він пригадав би ще щось і знову мусив би послати когось за цим. Такі затримки суттєво сповільнили б усю роботу. Але християнський лідер бачить все наперед. Лідери бачать, що чекає в майбутньому, тому що вони докладно все продумали, тому що ототожнили себе зі справою і працюють для неї.

Неемія наперед бачив розвиток подій. Він знав про небезпеку, яка загрожує справі в Єрусалимі, а саме: про Санваллата і Товію. «І почув про це хоронянин Санваллат та раб аммонітянин Товія, і було їм прикро, дуже прикро, що прийшов чоловік клопотатися про добро для Ізраїлевих синів» (*Неемії 2:10*). Але ці вороги не могли зробити нічого, щоб зупинити його, тому що Неемія діяв під охороною царя. Неемія знав, що ця проблема виникне, тому він потурбувався про це наперед. Якщо б він не зробив цього, тоді справа сильно постраждала б.

Неемія також бачив наперед багато чого іншого. Він бачив, що ця справа буде успішною, а також те, за яких обставин вона буде успішною. Пам'ятаючи це, він крок за кроком йшов вперед.

Передбачливість дає можливість бачити позитивний розвиток наперед. Я би хотів прочитати приклад цього з *Луки 15*. Тут іде мова про блудного сина, який залишив батька, але потім повернувся. «І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем: і побіг він, і кинувсь на шию йому, і зачав цілувати його!» (*Луки 15:20*). Необхідно мати хороший зір, щоб впізнати людину, коли вона ще далеко, але цей батько мав проникливість і діяв відповідно.

Це приклад того, як бачити далі.

Давайте розглянемо наступний аспект: християнські лідери бачать скоріше. Що це означає? Це значить, що вони бачать можливість одразу, коли вона приходить, хапаються за неї і діють.

Після того як Неємія молився і побачив себе частиною рішення, відкрилася можливість, коли він стояв перед царем. «І сталося в місяці нісані, двадцятого року царя Артаксеркса, було раз вино перед ним. І взяв я те вино й дав цареві. І я, здавалося, не був сумний перед ним. Та сказав мені цар: Чому обличчя твоє сумне, чи ти не хворий? Це не інше що, як тільки сум серця... І я вельми сильно злякався!» (*Неемії* 2:1, 2). При дворі царя заборонявся сумний настрій. Тут необхідно було підтримувати хорошу атмосферу. Усяка пригніченість заборонялась. Але Неємія не міг подолати смуток і хоча намагався не показувати цього, все ж таки це стало очевидним, тому що цар побачив це. Він також був проникливим.

Що ж зараз станеться? Можливо, Неємію виженуть з роботи, тому що він не виконував її належним чином? Найгірше, що могло статися, це страта, а в той час цю роботу виконували дуже швидко. В той час вам загрожувала небезпека, якщо ви були легковажні в роботі і не працювали від усього серця.

Як більшість людей реагує в цій ситуації? Вони думають про спасіння власного життя.

Неємія міг знайти поважну причину для спасіння свого життя. Він міг би подумати, що позбутись життя зараз означало б зруйнувати увесь план. Він міг би обманути царя і сказати, що погано себе почуває. Або він міг би мати справжню причину, можливо фізичну слабкість, що можна було б використати як виправдання. Він міг би заперечити те, що сумний, сказати, що освітлення в кімнаті створює таке враження.

Але Неємія був абсолютно чесною людиною. Він не пожертвує істиною заради особистих інтересів. Це було однією з причин, чому він став чашником царя. І цар знав це.

Бути чесним, незважаючи на особисті незручності — важлива умова для християнського лідера. Давайте прочитаємо відверту і чесну відповідь Неемії. «І сказав я до царя: Нехай цар живе навіки! Чому не буде сумне обличчя моє, коли місто дому гробів батьків моїх поруйноване, а брами його попалені огнем!... І сказав мені цар: Чого ж ти просиш? І я помолвився до Небесного Бога» (*Неемії* 2:3, 4).

Чесність винагороджує. Довгоочікувана можливість прийшла. Наші найскрутніші обставини — це можливості для Бога, але лише тоді, коли ми не намагаємося спасти себе самотійно. Коли ми намагаємося спасти себе, коли намагаємося вирішити свої труднощі, тоді ми знищуємо можливості Божі.

Неємія відповів чесно. Він сказав, що тривожиться за свій народ. Його серце було з ними. Він сказав правду, незважаючи на те, що це коштуватиме йому. І цар оцінив його чесність. Він запитав: «Чого ти хочеш?»

Це була можливість, і Неємія відразу це зрозумів. Він побачив, як може виконатися його план, він не коливався ні хвилини, але спочатку швидко помолвився. Однак він не просив в царя час, щоб відійти і помолитися. Він швидко і щиро помолвився подумки, щоб отримати Божу допомогу і відчув ще більшу впевненість. Він отримав підтвердження, що пригадає все, що необхідно сказати. Це була чудова можливість, і він сміливо представив своє прохання.

«І сказав цареві: Якщо це цареві вгодне, і якщо раб твій уподобаний перед обличчям твоїм, то пошли мене до Юдеї, до міста гробів батьків моїх, і я відбудую його! І сказав мені цар (а цариця сиділа при ньому): Скільки часу буде дорога твоя, і коли ти повернешся? І сподобалось це цареві, і він послав мене, а я призначив йому час» (*Неемії* 2:5, 6). Цар запитав, скільки часу він буде відсутній, тому що не хотів втрачати служіння такого благородного чоловіка.

Неємія був готовий до цього. Він точно знав, що має сказати, це видно з докладної відповіді. Він був чоловік можливостей — той, хто швидко розуміє ситуацію і мудро реагує.

Християнський лідер бачить більше, далі і скоріше. В наступній діаграмі я сформулював це трошки інакше.

Християнський лідер бачить, що необхідно зробити. Коли Неємія почув погані новини про ситуацію в Єрусалимі, він відразу ж зрозумів, що необхідно щось робити. Юдеї мали

потребу в лідері, який може взяти справу в свої руки і об'єднати їх до дій. Він бачив, що необхідно зробити.

Християнський лідер бачить ...

- ... що необхідно зробити
- ... потреби інших
- ... що важливо, а що не важливо
- ... засоби в своєму розпорядженні
- ... заздалегідь майбутній розвиток
- ... можливість моменту — провидіння
- ... характери людей
- ... Божу силу
- ... свої власні слабкості

Неемія бачив потреби інших. Суть була не в Неемії. Він розумів, що інші мають потребу, а також, що потребує цар. Саме тому він був чашником царя.

Християнський лідер бачить, що є більш важливим, а що менш важливе. Одна з поширених проблем полягає в тому, що люди бачать неправильні пріоритети.

Християнські лідери бачать засоби, з якими можуть працювати. Неемія дуже чітко бачив, чого він потребує, і попросив це.

Християнські лідери наперед

бачать майбутній розвиток

Вони бачать можливості, як тільки вони виникають, тобто, вони бачать скоріше. Вони бачать провидіння Боже, і коли відчиняються двері, вони відразу ж, не вагаючись, заходять і не вимагають при цьому місяць на роздуми. І все ж багато людей стоять перед дверима можливості і тоді вирішують молитися, але їхня молитва не сильна, тому що вони не жили життям постійного спілкування з Богом. Вони моляться про Боже керівництво протягом кількох тижнів, і в кінцевому результаті так і не роблять ніяких висновків.

Християнський лідер може зрозуміти характер людини, як і цар побачив, що з Неемією щось відбувається. Християнський лідер може оцінити людей і їхні здібності. Цар повинен був вміти робити це або мати надійних помічників, які здатні вибирати таких людей, як Неемія.

Зараз я хотів би звернути увагу на шлюбних партнерів, яких люди часто вибирають собі. Чимало людей невірно оцінюють характер іншої особи. Вони нездатні сказати, чи їх майбутній партнер зможе виховувати дітей, співпрацювати чи підкріпляти їх в їхніх завданнях. І це сумно. Однією з характеристик християнського лідера є те, що він здатний обирати партнера, який зможе підсилити ваші здібності.

Християнські лідери також бачать силу Божу, і це питання віри. Вони бачать силу Божу.

І врешті, християнські лідери знають свої власні слабкості. Якщо ви не знаєте своїх слабкостей, то не зможете бути завбачливими. Дуже важливо знати свої обмеження, в іншому випадку ви візьмете на себе обов'язки, які не зможете виконати.

Усе це бачить християнський лідер.

На цьому етапі я хочу підкреслити, що ми говоримо про християнське лідерство. Ми не говоримо про лідерство взагалі, але про християнське лідерство. Це дуже важливо.

Зараз ми розглянемо, що не є проникливістю християнського лідера.

Вона не полягає в тому, щоб просто бачити помилки інших. Чимало людей виявляють дивовижну проникливість, судячи помилки інших. Вони бачить їх і відразу можуть на них вказати. З цього не складається християнське лідерство. Зокрема, проникливість християнського лідера не полягає в тому, що він вважає себе мудрим і вмілим.

Проникливість християнського лідера не приведе його до того, що він хвилюватиметься за майбутнє, як ніби Бога не існує. В Німеччині є казка про жінку, яку звали «мудра» Еліза. В день свого весілля вона пролила гіркі сльози, тому що десь на горищі висіла сокира, яка могла впасти на голову її майбутньої дитини, коли дитина підніметься на горище. «Передбачливість» довела її до такого стану, що вона не могла заспокоїтися.

Коли ми дивимося в майбутнє так, як ніби не існує Бога, який може захистити нас, — це не проникливість християнського лідера.

Проникливість християнського лідера не означає завжди бачити власні переваги. Деякі люди добре бачать те, що дасть їм перевагу і швидко хапаються за можливості, які відчиняються. Але коли йдеться про потреби інших, вони цього не бачать. Якщо би таким був персидський цар, він би не помітив смутку Неемії. Цар зміг побачити потреби інших, і в цьому плані він певною мірою є прикладом хорошого християнського лідера.

Більше того, християнське лідерство не означає бачити можливості для задоволення егоїстичних бажань, наприклад, швидко бачити можливості для помсти. Деякі люди добре розрізняють такі можливості. Інший приклад — бачити можливості для побудови кар'єри. Дехто швидко бачить можливості для власного кар'єрного росту. Це не ознака проникливості, яку має християнський лідер.

Найпершою і найголовнішою характеристикою проникливості християнського лідера є безкорисливість. Безкорисливість! Пізніше ми розглянемо це докладніше.

Наступний момент, який я хотів би розглянути, — це те, що існує інтелектуальна, або природна, проникливість і духовна проникливість. Я би хотів провести різницю між ними.

Тих, хто мають природну здатність бачити більше, далі і скоріше, називають інтелектуалами. Це дає їм певну перевагу в суспільстві. Такі розумові здібності дуже добрі і корисні, Неемія також мав гострий розум.

Але є також духовний розум, тобто проникливість, але зараз я назву це розумом. Це означає здатність розуміти Божі наміри і всім серцем погоджуватися з ними. Ми разом прочитаємо два тексти, які говорять про це.

Перший записаний в *Галатам* 5. «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!» (*Галатам* 5:22, 23).

Можна сказати, що духовний розум або проникливість — це вищий рівень інтелекту. Я не хочу цим сказати, що ті, хто мають духовне бачення, більш розумні, ніж інші. Це просто інший рівень — вищий рівень. Як християнський лідер, я потребую не тільки природної проникливості — мені потрібен духовний розум, щоб мати проникливість, а плоди Духа — частина цієї проникливості. Це дуже важливі елементи в християнському лідерстві.

Наступний текст показує, як Павло оцінював духовну проникливість. «А ми говоримо про мудрість (проникливість) між досконалими, але мудрість не віку цього, ані володарів цього віку, що гинуть, але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу, яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави! Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного. А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. Духовна ж людина судить усе, а її судити не може ніхто. Бо хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати? А ми маємо розум Христов!» (*1 Коринтянам* 2:6—16).

З цього ми бачимо, що духовна проникливість стоїть вище, ніж природна проникливість. Духовна проникливість в кінцевому результаті веде до природної проникливості. Ми розглянемо це дещо пізніше.

Іноді духовна і природна проникливість входять в конфлікт. Я хочу пояснити це на прикладі. Давайте прочитаємо *Луки* 10. «І сталося, коли вони йшли, Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта їй на ім'я, прийняла Його в дім свій. Була ж в неї сестра, що

звалась Марія; вона сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його. А Марта великою послугою клопоталась, а спинившись, сказала: Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені допомогла» (Луки 10:38—40).

Марта мала природну проникливість. Вона розуміла, що Ісус прийшов до них після довгої подорожі. Він був змучений, і Марія бачила усі практичні фактори, які потрібні йому для підкріплення і відпочинку. Тому вона відразу ж розпочала готувати усе, щоб Йому було зручно, щоб Він відпочив перед подальшим служінням. Дуже добре мати таку рису характеру. Необхідно визнати, що це була природна проникливість. Марта бачила більше, даліше і скоріше.

Здавалось, що Марія не бачила цього. Вона сіла біля ніг Ісуса і слухала Його.

Відповідь Христа Марті досить дивна. «Господь же промовив у відповідь їй: Марто, Марто, турбуєшся й журишся ти про багато чого, [Ісус бачив і цинив її зусилля допомогти Йому.] а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї» (Луки 10:41, 42).

Ісус говорив Марті, що вона потребує також духовної проникливості. Марія бачила більше, ніж Марта. Вона бачила даліше і скоріше, незважаючи на те, що Марта в цій ситуації багато працювала. В якому значенні Марія бачила більше?

Вона бачила, що Ісус має іншу потребу, а саме: дати Свою вістку іншим. Вона бачила даліше, усвідомлюючи, що Ісус не затримається в їхньому домі надовго, тому необхідно використовувати кожну можливість, щоб слухати Його. Вона бачила це наперед. Марія бачила скоріше, і відразу ж сіла біля Його ніг, замість того, щоб займатися іншими справами. Це духовний розум.

Я хочу, щоб зараз ми подумали над таким питанням: чи можемо ми набути проникливість. Чи можна цьому навчитися?

Відповідь на це: «Так». Проникливості можна навчитися, і Бог хоче навчити нас цьому.

Давайте прочитаємо з *Філіп'янам*. «І ось молитва моя. Щоб любов ваша все більше зростала разом із знанням і чистою проникливістю, молюся я, щоб у вас були ці якості, щоб завжди могли вибрати найкраще й залишатися чистими і бездоганними до Дня пришествя Христового» (Філіп'янам 1:9, 10 — пер. WBTC).

«Щоб любов ваша все більше зростала разом із знанням і чистою *проникливістю*».

Іншими словами, вона зростає. Ви вчитеся проникливості. Ви отримуєте усе більше і більше природної і духовної проникливості. В цьому тексті Павло говорить більше про духовну проникливість, але як ми скоро побачимо вони пов'язані між собою.

Інший текст з *Якова* 1. «А якщо кому з вас не стає *проникливості*, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Якова 1:5). Це ясна цитата. Бог хоче дати нам проникливість. Він прагне зробити нас християнськими лідерами.

Про яку проникливість іде мова: про природну чи духовну? Якщо комусь не вистає мудрості — це духовної чи природної проникливості?

По-перше, тут іде мова про духовну проникливість, але духовна проникливість приносить із собою природну проникливість. Одне веде до іншого. Де є перше, виникає і друге.

Це нагадує мені про Мойсея. Він провів сорок років у пустелі, де пас вівці. Що він вчився робити сорок років перед цим? Тридцять років пройшло з того часу, як я вчився в школі. Тепер я знову повернувся до школи і мені необхідно пригадувати, що я вивчав тоді. Але для Мойсея це було сорок років, і те, чому він навчився раніше не було необхідним для роботи пастуха.

Потім несподівано він повинен стати лідером мільйона людей. Протягом сорока років він пас невеличку отару овець, як зараз він зможе взятися за цю нову роль?

Те, що він вивчав протягом сорока років в роботі пастуха, було, переважно, духовною проникливістю. Він кожного дня навчався, щоденно підтримуючи зв'язок з Богом. Мойсей вчився бачити більше, даліше і скоріше, коли доглядав за вівцями.

Але раптом йому знадобилося інше вміння і як він зможе отримати його? Давайте прочитаємо про це з книги *Патріархи і пророки*. «Коли Мойсей отримав Божий наказ, він був невпевненим у собі, неговірким і боязким. Його пригнічувало усвідомлення власної неспроможності стати вустами Бога Ізраїлевого. [Іншими словами, він усвідомлював, що йому не вистачає природної проникливості.] Але, нарешті відважившись, він взявся за цю справу усім своїм серцем, повністю покладаючись на Господа. Величність місії привела в дію найкращі сили його ества. Бог поблагословив його невимушений послух, і Мойсей став багатообіцяючим красномовним мужем, котрий володів самовладанням і цілковито відповідав найсерйознішій справі, будь-коли довірений людині. Це приклад того, як Бог гартує характери тих, котрі повністю довірилися Йому і беззастережно підкоряються Його повелінням» (*Патріархи і пророки*, [255.1]).

Навіть в віці 80 років Мойсей продовжував розвивати свої здібності в природній проникливості. Він став красномовним. Він міг правильно поводитися з людьми. Він міг розмовляти з фараоном, хоча раніше він був надто боязким і невпевненим в собі. Але зараз він зміг усе це зробити. Його духовний розум дав йому природні здібності. Це обітниця, яка може виконатися в житті кожного з нас.

Що необхідно для того, щоб отримати проникливість християнського лідера? Я назву три елементи.

Перше — безкорисливість.

Друге — безкорисливість.

І третє — безкорисливість.

Це найважливіша риса, яку потребує християнський лідер — безкорисливість.

Безкорисливість виражається в тісному зв'язку з Богом. Це означає, що ми не вважаємо себе мудрими, але шукаємо мудрості від Того, хто її має.

Один текст дуже гарно говорить про це. «Так говорить Господь: Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться! Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь!» (*Єремії 9:23, 24*).

Безкорисливість полягає в тому, що ми залежні від Божої мудрості — ми завжди шукаємо мудрості, яку має Господь, і не вважаємо себе мудрими.

«Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси ягнята Мої!» (*Івана 21:15*).

Петро сказав: «Ти знаєш, що я люблю Тебе». Він повторив це три рази: «Ти знаєш». Петро не сказав: «Звичайно, я люблю тебе більше, ніж інші. Хіба це не видно?» Коли люди говорять такі слова і нереально оцінюють себе, говорять про свої перемоги і показують, що вважають себе добрими — це ясно свідчить про те, що вони нездатні бути християнськими лідерами.

«Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе». Ці слова показали усім, що Петро отримав духовний розум. Його відповідь дала можливість Ісусу сказати: «Паси Моїх ягнят». Тобто, ти зараз став християнським лідером, тому що усвідомлюєш власну неспроможність і покладаєшся на Мене.

Безкорисливість — це перша умова для того, щоб бути християнським лідером.

Безкорисливість також виражається в тому, що понад усе ми любимо Бога і Його справу, коли ми всім серцем в Його роботі.

Безкорисливість — це самозречена любов. Бог дає нам приклад, щоб пояснити це. Ви знаєте текст з *Івана 3:16*. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (*Івана 3:16*). Бог так полюбив справу нашого спасіння, що віддав Себе Самого, щоб виконати це. Це безкорисливість християнського лідера.

Справжній голова дому також є християнським лідером. «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Ефесянам 5:25).

Християнське лідерство — це самозречена любов, яка працює для спасіння інших і просування справи Божої.

Безкорисливість — це передумова для того, щоб отримати проникливість християнського лідера.

Третя умова для того, щоб набути проникливість християнського лідера, — це безкорисливість.

Безкорисливість — це здатність розуміти завдання іншого і думати в згоді з ним задля виконання завдання.

Безкорисливість — це також радість в служінні. Це справжня безкорисливість, коли ми радіємо від того, що полегшили роботу іншій людині і тепер вона краще просувається вперед.

Я би хотів представити біблійного героя, який є прикладом радості в безкорисному служінні. Ця історія записана в *Івана 12*. «Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих. І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли. А Марія взяла літру мира, з найдорожчого нард пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім! І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати: Чому мира оцього за триста динарів не продано, та й не роздано вбогим? А це він сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші, і крав те, що вкидали. І промовив Ісус: Позостав її ти, це вона на день похорону захвала Мені... Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте!» (Івана 12:1—8).

Ця жінка думала так само, як і Христос. Вона служила Йому в Його служінні. Вона не жила у власному світі. Вона жила в світі Божої справи.

Коли Ісус говорив про Свою смерть і воскресіння в третій день, учні завжди відчували смуток і невір'я. Вони уявляли собі лише таке царство, де вони отримають важливі посади.

Але Марія бачила інше. Вона бачила, що Ісус помре, і тоді Його тіло необхідно буде намастити. Тому вона важко працювала і витратила великі гроші на дороге миро. Вона витратила усі свої гроші, тому що усвідомлювала, що Ісус потребує цього, що Його справа потребує цього. Її розуміння ситуації було правильним.

Потім Марія була на бенкеті в домі Симона, де мова йшла про те, як Ісус піде в Єрусалим і скоро стане царем. Ніхто не говорив про Його смерть, але тільки про те, що Він сяде на царський престол. Коли вона почула про це, то подумала, що можливо щось не зрозуміла і вирішила помастити Його як Царя. Вона відчувала вдячність і знову була в гармонії з Христом, хоча мала неправильне уявлення.

Але як інші, і особливо Юда, сприйняли її поведінку? Вони думали лише про гроші. Вони вважали, що думають про справу Божу, але насправді це було не так. Вони не бачили більше, даліше і скоріше. Вони були надто млявими, щоб щось побачити. Також вони не мали передбачливості. Вони не бачили, що Ісус скоро помре і воскресне. І звичайно, вони не бачили більше.

Чому? Тому що вони були зайняті думками про себе. Безкорисливість — це проникливість, і Марія мала цю проникливість, тому що була безкорисливою.

Зараз я хотів би підсумувати те, що ми вивчили.

Проникливість християнського лідера ми отримуємо тоді, коли припиняємо вважати себе дуже важливими. Якщо я найважливіша особа в світі, я ніколи не здобуду проникливості.

Ми отримуємо проникливість, забуваючи про себе. Незалежно що зі мною відбувається, я повинен забувати про себе. Думайте про Христа. Ісус стояв на межі смерті, але усі Його думки були зосереджені на учнях. Він не думав про Себе. Він думав про те, як допомогти їм

думати інакшим чином. І навіть коли Христос був на хресті, Він думав про двох розбійників, які висіли поруч. Він не думав про Себе. Він забув Себе.

Ви отримаєте проникливість християнського лідера...

... не вважаючи себе дуже важливим
... забуваючи себе
... маючи негамовне прагнення вчитися
... постійно практикуючи
... будучи чесним з собою і іншими, чого б це не коштувало
... ніколи не вдовольняючись своїм станом
... завжди прагнучи бачити більше, дальше і скоріше

Ви отримаєте проникливість, коли матимете негамовне спонукання вчитися, давати, служити. Здобування проникливості означає безперервну практику. Ми не просто постійно працюємо — ми постійно практикуємося. Кожен раз я бачу щось знову і розпізнаю дякуючи християнській проникливості — я практикуюся. Здобування християнської проникливості означає бути чесним з самим собою і іншими, чого б це не коштувало. Ми бачили це на прикладі Неємії. Він мав християнську проникливість,

тому що був чесний. Його чесність не залежала від обставин.

Іншою передумовою для того, щоб отримати проникливість — це ніколи не бути задоволеним своїм станом. Якщо ви задоволені собою, то не будете розвиватися.

Наступна умова для проникливості — завжди намагатися бачити більше, дальше і скоріше. Це необхідно робити навіть в той час, коли ви виконуєте якесь завдання. Не задовольняйтесь досягнутим і не думайте, що ви добре розумієте ситуацію. Прагніть більшого. По цій причині Неємія швидко помолився Богу. Він усвідомлював, що потребує того, щоб бачити більше, дальше і скоріше. Він міг би думати про себе і добре приготуватися, щоб бути готовому відповідати на питання, але він просто побачив свою потребу.

Бог хоче, щоб ми отримали проникливість, тому зараз ми розглянемо декілька практичних аспектів, як її отримати.

Для того щоб отримати природну і духовну проникливість християнського лідера, першою вимогою є молитва. Ми читаємо про молитву в Посланні Якова. Коли ми дивимося на приклад Неємії, то можете бути впевнені, що він проводив багато часу в молитві. «А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана» (Якова 1:5).

Християнські лідери усвідомлюють, що їм не вистачає мудрості або проникливості.

Як ми повинні ставитися до своїх попередніх досвідів? Іноді ви згадуєте минулі події свого життя і думаєте про їхні наслідки. Ви згадуєте про хороші події або про добре виконану роботу. Це небезпечні думки. Перш за все, такі думки поверхневі. Вони нічого не додають, навпаки, вони знищують ваш ріст. Краще бачити, що Бог вів вас і радіти цьому, але також необхідно бачити, в якій ситуації ви могли би діяти краще. Не треба пригнічуватися. Просто подумайте, як ви можете вдосконалюватися. Постійно практикуйтеся і зростаєте.

Ми повинні завжди просити Бога про мудрість, навіть коли наш проект просувається вперед дуже добре.

Після великих успіхів Іллі, після того як люди одностайно проголосили, що Господь є Бог, необхідно було докладати зусиль, щоб продовжувати просити Бога мудрості. Врешті-решт, він зробив це, але після того, як втік в пустелю.

Ніколи не прийде час, коли ми можемо розслабитися і відчутти, що нема потреби просити Бога мудрості.

Вдосконалення потребує молитви — справжнього спілкування з Богом. Подумайте про це. Щира молитва Неємії в критичний момент була можливою лише тому, що він до цього часу постійно спілкувався з Богом і довіряв Йому. Він мав безперервне спілкування з Богом.

Слово Боже завжди дасть нам проникливість. «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (*Євреям* 4:12). Яку проникливість ми можемо отримати з цього слова! Слово гостре. Воно розділяє. Воно розпізнає думки і наміри серця. Ви зможете краще розуміти самих себе. Ви зрозумієте краще інших. Ви зрозумієте будь-яку ситуацію краще. І ви зможете краще бачити задалегідь, що може відбутися, — ще до того, як це сталося.

Проникливість — це безкорисливе мислення, коли ми роздумуємо.

Це також постійне застосування і практикування того, що ми отримали через молитву. Так діяв Неємія. Ми можемо прочитати в *Євреям* 5 про таке практикування. «А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (*Євреям* 5:14). Вони практикують. Вони мають проникливість і бачать різницю.

На завершення я хочу прочитати знову текст з Послання до галатів. Це вирішальні чесноти, їх необхідно практикувати для того, щоб отримати духовну проникливість. «... Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість» (*Галатам* 5:22, 23).

Я молюся за те, щоб ми могли отримати духовну і природну проникливість, тому що Бог хоче зробити кожного з нас християнським лідером. Ми не можемо ставити перед собою нижчу ціль, незалежно від того, молоді ми чи старі, здорові чи хворі. Стати такими лідерами — це Боже завдання для нас.